



COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «МИРОШНІЧЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF MIROSHNICHENKO v. UKRAINE)**

(Заява № 29420/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

22 листопада 2005 року

ОСТАТОЧНЕ

22.02.2006

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Мирошніченко проти України»

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Ж.-П. Коста (*Mr J.-P. Costa*), Голова,
п. А. Б. Бака (*Mr A.B. Baka*),
п. І. Кабрал Барreto (*Mr I. Kabral Barreto*),
п. Р. Тюрмен (*Mr R. Türmen*),
п. В. Буткевич (*Mr V. Butkevych*),
пані Д. Йочієне (*Ms D. Jočienė*),
пані Д. Поповіч (*Mr D. Popović*), судді,
та пані С. Долле (*Mrs S. Dollé*), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 3 листопада 2005 року
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 29420/03), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі – Конвенція) громадянином України, паном Юрієм Павловичем Мирошніченком (далі – заявник), 27 серпня 2003 року.

2. Заявника представляв пан О. Деревянко, юрист, який практикує у м. Павлограді. Уряд України (далі – Уряд) був представлений Уповноваженим - пані Валерією Лутковською.

3. 9 вересня 2004 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію з Урядом-відповідачем. Суд вирішив, що відповідно до п. 3 ст. 29 Конвенції прийнятність та суть скарги розглядатимуться одночасно.

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився у 1942 році і проживає у місті Павлограді, Україна.

5. Заявник є колишнім працівником ДВАТ шахти «Павлоградська» (далі – боржник). Заявник хворіє на професійну хворобу.

6. 24 січня 2002 року Павлоградський міський суд зобов'язав боржника виплатити заявнику заборгованість з одноразової допомоги у зв'язку з втратою працездатності в сумі 24 352 грн¹.

7. 27 лютого 2002 року Павлоградський міський відділ виконавчої служби відкрив виконавче провадження для виконання вищевказаного рішення.

8. Відповідно до інформації, яка була надана Урядом, рішення частково виконувалось протягом періодів з квітня по грудень 2002 року та із серпня по грудень 2003 року. За ці періоди заявник отримав загальну суму 10 227 грн². 19 липня 2004 року заявник отримав 1 972 грн³.

9. 12 жовтня 2004 року заявник отримав залишок заборгованості за рішенням суду (12 153 грн⁴).

10. 15 жовтня 2004 року відділ виконавчої служби закінчив виконавче провадження з огляду на повне виконання рішення суду, винесеного на користь заявника.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Національне законодавство викладене у рішенні у справі «*Ромашов проти України*» (№ 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

12. Заявник скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення Павлоградського міського суду від 24 січня 2002 року в належний строк. Він посилався на п. 1 статті 6 Конвенції, який передбачає:

Пункт 1 статті 6

«Кожен при вирішенні спору щодо його цивільних прав і обов'язків ... має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом. ...»

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

13. Уряд виклав заперечення щодо статусу жертви заявника та вичерпання національних засобів захисту подібні до тих, які Суд вже

¹ Приблизно 3 981 євро

² Приблизно 1 671 євро

³ Приблизно 323 євро

⁴ Приблизно 1 987 євро

відхилив у справі *«Ромашов проти України»* (див. рішення у справі *«Ромашов проти України»* № 67534/01, пп. 23-33). Суд вважає, що надані заперечення мають бути відхилені з тих же причин.

14. Суд вважає, що скарга заявника порушує серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду по суті. Суд не знаходить підстав для проголошення заяви неприйнятною.

II. ЩОДО СУТІ

15. У своїх зауваженнях Уряд наполягав на тому, що п. 1 статті 6 Конвенції порушено не було (так як і у згаданій справі *«Ромашов проти України»*, п. 37).

16. Заявник заперечив.

17. Суд зауважує, що рішення Павлоградського міського суду від 24 січня 2002 року залишалось невиконаним протягом більш ніж двох років та восьми місяців. Не дивлячись на те, що заборгованість за рішенням суду виплачувалась заявнику частинами, Суд зауважує, що основна частина суми була повністю виплачена тільки після направлення заяви на комунікацію з Урядом-відповідачем.

18. Суд нагадує, що він вже визнавав порушення п. 1 статті 6 Конвенції у справах, які стосувались подібних питань, що й у цій заяві (див., наприклад, рішення у справі *«Шарко проти України»*, № 72686/01, пп.40-42, від 19 квітня 2005 року).

19. Розглянувши всі надані матеріали справи, Суд вирішує, що Уряд не виклав жодного аргументу чи факту, який переконав би Суд дійти іншого висновку у цій справі. Отже, у цій справі було порушено п. 1 статті 6 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

20. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє законодавство відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову сатисфакцію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

21. Заявник просив 20 000 грн¹ в якості відшкодування матеріальної шкоди як компенсації за затримку у виплаті заборгованості за

¹ Приблизно 3 269 євро

рішенням. Заявник також 35 000 грн¹ в якості відшкодування моральної шкоди.

22. Уряд зазначав, що заявник не обґрунтував суми, які просив, і, що встановлення порушення саме собою буде становити достатню справедливу сатисфакцію.

23. Об'єктивно оцінюючи ситуацію, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд вважає за доцільне присудити заявнику загальну суму 1 280 євро в якості відшкодування матеріальної та моральної шкоди.

В. Витрати

24. Заявник не подав жодних вимог за цим пунктом. Таким чином, Суд нічого не присуджує.

С. Пеня

25. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплати заявнику суму, що складає 1 280 (одну тисячу двісті вісімдесят) євро в якості компенсації матеріальної та моральної шкоди плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника. Ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;
 - (б) у випадку невиклати чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявникові суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку;

¹ Приблизно 5 721 євро

4. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 22 листопада 2005 року відповідно до пп. 2, 3 правила 77 Регламенту Суду.

С. Долле
(*S. DOLLÉ*)
Секретар

Ж.-П. Коста
(*J.-P. COSTA*)
Голова